

Kniha Daniel – číslo sto šedesát šest

Rozplétání proroctví: Francouzská revoluce, Putinovo Rusko a ukrajinský konflikt

Jeff Pippenger

2024-03-29

Když začínáme uvažovat o předobrazení doby konce v roce 1989 prostřednictvím prorocké historie desátého verše, je nutné vrátit se zpět do dějin třetí generace obou rohů šelmy ze země. Roku 1913 započal roh zemské šelmy, představovaný republikánstvím, svou generaci kompromisu s globalistickým bankovním systémem, a roku 1919 započal roh pravého protestantismu svou generaci kompromisu s teologií odpadlého protestantismu a také s Americkou lékařskou asociací, když odevzdal akreditaci svého vzdělávacího systému světu. Oba rohy vstoupily do kompromisního vztahu se světem, který od té chvíle změnil směr jejich příslušných poselství.

V oněch dějinách dosáhl výchozí bod pro krále severu a také pro krále jihu posledních dnů bodu obratu. Zázrak ve Fatimě se odehrál 13. října 1917 ve Fatimě v Portugalsku. Byl vyvrcholením řady mariánských zjevení, jichž byly svědky tři mladé pastýřské děti: Lucia dos Santos a její bratrance Francisco a Jacinta Marto. Podle svědectví, která děti podaly, se jim Panna Maria, označovaná jako Naše Paní Fatimská, zjevovala třináctého dne každého měsíce od května do října 1917.

Během posledního zjevení dne 13. října 1917 se v Cova da Iria nedaleko Fatimy shromáždily desetitisíce lidí, očekávajících, že budou svědky zázraku, jak jej děti předpověděly. Podle svědků se zdálo, že slunce mění barvy, otáčí se a tančí na obloze. Tato událost vešla ve známost jako Zázrak slunce nebo Fátimský zázrak.

Zázrak ve Fatimě je významnou událostí v katolických dějinách a zbožnosti a v průběhu let se stal předmětem rozsáhlého studia, debat a náboženského výkladu. Události ve Fatimě měly trvalý dopad na lidovou zbožnost, mariánskou úctu a výklad apokalyptických témat v katolické církvi.

Bolševická revoluce se odehrála v Rusku 7. listopadu 1917, kdy bolševické síly vedené Vladimírem Leninem a bolševickou stranou obsadily klíčové vládní budovy a infrastrukturu v Petrohradě (dnešním Petrohradu). Tato událost představovala vyvrcholení ruské revoluce roku 1917, která začala dříve téhož roku únorovou revolucí, jež vedla k abdikaci cara Mikuláše II. a k ustavení prozatímní vlády.

Během revoluce bolševici úspěšně svrhli prozatímní vládu a nastolili sovětskou kontrolu nad Ruskem. Bolševici vyhlásili vznik socialistického státu a začali uskutečňovat svůj revoluční program, včetně znárodnění průmyslu, přerozdělení půdy a vystoupení Ruska z první světové války. Říjnová revoluce nakonec vedla k vytvoření Sovětského svazu a měla pro Rusko i pro svět hluboké a dalekosáhlé důsledky, které utvářely běh dějin 20. století.

Ježíš znázorňuje konec počátkem, a aby bylo možno plně rozpoznat krále severu a krále jihu posledních dnů, je nezbytné porozumět jejich počátkům. Doslovní králové jihu a severu, kteří jsou označeni v jedenácté kapitole knihy Daniel, jsou vymezeni tak, že moc vládnoucí doslovnému území Egypta je králem jihu a moc vládnoucí doslovné zeměpisné oblasti spojené s Babylónem je králem severu.

Doslovné proroctví přešlo v době kříže v proroctví duchovní, když starověký doslovný Izrael přecházel v novodobý duchovní Izrael. Doslovný pohanský Řím pošlapával doslovný Jeruzalém po tři a půl doslovného roku od roku 67 po Kr. až do roku 70 po Kr., a duchovní papežský Řím pošlapával duchovní Jeruzalém po tři a půl duchovního roku.

Duchovní Babylón je v sedmnácté kapitole Zjevení ztotožněn s nevěstkou, která smilní s králi země. Duchovní Egypt je v jedenácté kapitole Zjevení ztotožněn s ateistickou Francií. Moderní projevy duchovního krále severu, který obdržel svou smrtelnou ránu v době konce roku 1798 a poté v době konce roku 1989 oplatil modernímu projevu duchovního krále jihu, jsou oba představeny ve čtyřicátém verši jedenácté kapitoly Daniela. Obě mocnosti mají ve svém projevu posledních dnů původ v časovém rámci let 1917 až 1918, což je tentýž časový rámec jako generace kompromisu pro oba rohy šelmy ze země. Tyto počátky musí být rozpoznány, aby bylo možné správně uplatnit závěry. Počátky králů severu a jihu posledních dnů oba začínají Francouzskou revolucí.

„V šestnáctém století usilovala reformace, předkládající lidu otevřenou Bibli, o přijetí ve všech zemích Evropy. Některé národy ji s radostí uvítaly jako posla nebes. V jiných zemích se papežství do značné míry podařilo zabránit jejímu vstupu; a světlo biblického poznání se svými zušlechťujícími vlivy bylo téměř zcela vyloučeno. V jedné zemi, ačkoli světlo našlo přístup, nebylo temnotou pochopeno. Po staletí zápasily pravda a blud o vládu. Nakonec zlo zvítězilo a pravda nebes byla vypuzena. „A to je ten soud, že světlo přišlo na svět, ale lidé si zamilovali více tmu než světlo.“ Jan 3,19. Národ byl ponechán, aby sklízel následky cesty, kterou si zvolil. Zdrženlivý vliv Božího Ducha byl odňat lidu, jenž pohrdl darem Jeho milosti. Bylo dopuštěno, aby zlo dozrálo. A celý svět spatřil ovoce úmyslného odmítnutí světla.“

„Válka proti Bibli, vedená po tolik staletí ve Francii, vyvrcholila ve výjevech Revoluce. Toto strašlivé vzplanutí bylo jen oprávněným důsledkem římského potlačování Písma. Představovalo nejvýmluvnější ilustraci, jakou kdy svět spatřil, uskutečňování papežské politiky — ilustraci výsledků, k nimž po více než tisíc let směřovalo učení římské církve.

„Potlačení Písem během období papežské nadvlády bylo předpověděno proroky; a Zjevitel také poukazuje na strašlivé důsledky, které měly vyplynout zvláště pro Francii z nadvlády „člověka hříchu“.“ Velký spor, 265, 266.

Francouzská revoluce byla vyvolána potlačováním Písma „v období papežské nadvlády“. Zrod ateismu, jenž se měl stát úhlavním nepřítelem papežství, způsobil sám papežský systém. Francouzská revoluce probíhala v letech 1789 až 1799, avšak ateistický revoluční duch, který ve Francii vznikl, se dále šířil po celé Evropě i za její hranice. Sto osmnáct let po skončení revoluce ve Francii začala v Rusku ruská revoluce. Revoluce ateismu, která začala ve Francii, skončila v Rusku

a roku 1917 se Rusko stalo prorockým představitelem národa symbolizovaného ateismem Egypta. Dračí moc, znázorněná jako král jihu, se přesunula z Francie do Ruska.

Francouzská revoluce byla politicky a prorocky ztělesněna Napoleonem Bonapartem, a v tomto smyslu Napoleon představuje prvního vůdce národa ustaveného revolucí vyvolanou ateismem Egypta. Narcismus Napoleona se příhodně opakuje v narcismu Putina.

Napoleon si byl velmi dobře vědom síly obraznosti a propagandy, stejně jako Putin, jenž byl bývalým důstojníkem KGB. KGB se specializuje na propagandu. Napoleon využíval portrétní malbu jako prostředek k tomu, aby veřejnosti zprostředkoval svou autoritu, moc a obraz vůdcovství. Objednával si portréty u některých z nejproslulejších umělců své doby, mezi nimiž byli Jacques-Louis David, Antoine-Jean Gros a Jean-Auguste-Dominique Ingres a další.

Tyto portréty zobrazovaly Napoleona v rozmanitých pózách a prostředích, od oficiálních státních portrétů až po neformálnější výjevy. Nesloužily pouze jako osobní památky pro samotného Napoleona, ale také jako nástroje k šíření jeho obrazu a vlivu jak doma, tak i v zahraničí. Putin pro sebe vykonal naprosto totéž dílo: vytvořil o sobě nepřeborné množství obrazů v prostředích, která směle konkurují čemukoli, co na internetu předvádějí moderní influenceři.

Na počátku Francouzské revoluce byl král, jeho rodina i jeho služebnictvo svrženi a popraveni. Na počátku Ruské revoluce byl car, jeho rodina i jeho služebnictvo svrženi a popraveni. Revoluce, která začala ve Francii, vyvrcholila v Rusku. Francouzská revoluce je předmětem prorockví jedenácté kapitoly Zjevení, a proto Francouzská revoluce podléhá pravidlům prorockého výkladu. Ježíš vždy znázorňuje konec nějaké věci jejím počátkem, a tak Ruská revoluce představuje konec Francouzské revoluce.

Vladimir Putin představuje posledního vůdce národa založeného v revoluci uskutečněné ateismem Egypta. Prvním vůdcem Ruska byl Vladimir Lenin. Jméno „Vladimir“ je slovanského původu a skládá se ze dvou prvků: „vlad“ a „mir“. „Vlad“ je odvozeno od slovanského kořene „vladeti“, který znamená „vládnout“ nebo vykonávat moc. „Mir“ znamená „svět“. První Vladimir (Lenin) je předobrazem posledního Vladimira (Putina), který je rovněž předobrazen prvním vůdcem revoluce ateismu (Napoleonem).

Po Napoleonově porážce ve válce šesté koalice a po uzavření smlouvy z Fontainebleau v dubnu 1814 abdikoval na francouzský trůn a byl poslán do vyhnanství na středomořský ostrov Elba. Byla mu přiznána svrchovanost nad ostrovem a bylo mu dovoleno ponechat si císařský titul, byť ve značně omezené podobě. Napoleon strávil na Elbě přibližně deset měsíců, během nichž plánoval svůj návrat k moci ve Francii. Po svém útěku z Elby a krátkém návratu k moci ve Francii během Sta dnů byl Napoleon v červnu 1815 rozhodujícím způsobem poražen v bitvě u Waterloo. Po této porážce byly spojenecké mocnosti, zejména Velká Británie, odhodlány zabránit Napoleonovi, aby již nepůsobil další potíže. V důsledku toho byl znovu poslán do vyhnanství, tentokrát na odlehlý ostrov Svatá Helena v jižním Atlantiku. Napoleon strávil zbytek svého života ve vyhnanství na Svaté Heleně až do své smrti roku 1821.

Putin je představitelem staré gardy KGB. KGB byla hlavní bezpečnostní a zpravodajskou agenturou Sovětského svazu od roku 1954 až do jeho zániku v roce 1991. Odpovídala za vnitřní bezpečnost, kontrarozvědku a shromažďování zpravodajských informací, a to jak doma, tak v zahraničí. KGB byla známá svou rozsáhlou sítí špiónů, sledovacími operacemi a svou úlohou při udržování kontroly komunistického režimu nad obyvatelstvem. Vladimir Putin byl členem KGB (Výboru pro státní bezpečnost), hlavní bezpečnostní a zpravodajské agentury Sovětského svazu.

Putin vstoupil do KGB v roce 1975 po absolvování Leningradské státní univerzity. Putin pracoval pro KGB až do rozpadu Sovětského svazu v roce 1991, po němž vstoupil do politiky a nakonec se roku 2000 stal prezidentem Ruska. Jeho zázemí v KGB mělo významný vliv na jeho přístup k vládnutí i k zahraniční politice. Napoleonovo první vyhnanství na ostrově Elba představuje dějiny od roku 1991 až do roku 2000, kdy se filozofie KGB navrátila. Když bude Putin nakonec poražen, jak je znázorněno ve verších třináct až patnáct, bude tato druhá porážka (první byla roku 1989) předobrazena Waterlooem a Napoleonovým druhým vyhnanstvím, kde zemřel.

Napoleon zasadil papežství smrtelnou ránu v letech 1798 a 1799. Roku 1799 skončila ve Francii Francouzská revoluce, avšak do roku 1917 dospěla do Ruska v bolševické revoluci. Roku 1917 se v Portugalsku odehrál fatimský zázrak a tři děti, které údajně komunikovaly s Marií a Josefem, obdržely tři tajná poselství. Tato tři poselství byla tajná v tom smyslu, že je směl číst pouze papež, král severu. Poselství papeži ukládala, aby svolal zvláštní shromáždění s představiteli katolické církve a vykonal zvláštní obřad, jímž by zasvětil Rusko, které se právě v předchozím roce stalo komunistickým Ruskem, panně Marii.

Poselství obsahovala varování, že pokud papež odmítne splnit příkaz zasvětit Rusko Marii, svět utrpí další světovou válku (první světová válka měla skončit měsíc po zázraku). Fatimská poselství se stala rámcem pro konzervativní katolický prorocký výklad. Vymezila zápas uvnitř katolické církve mezi konzervativním katolicismem, zastoupeným papežem Janem Pavlem II. a Prvním vatikánským koncilem, a liberálním katolicismem, zastoupeným současným „woke-papežem“ a Druhým vatikánským koncilem.

Ve fatimských poselstvích byl „dobrým papežem“ „bílý papež“ a „špatným papežem“ „černý papež“. Dobrý papež, papež Jan Pavel II., byl konzervativním papežem, který označoval Pannu z Fatimy za svůj vůdčí idol, a špatným papežem je woke-papež, který rovněž odmítá jakákoli poselství od takzvané panny Marie. Když navštívíte svatyni ve Fátimě v Portugalsku, je při vstupu do areálu vchod umístěn mezi dvěma obrovskými sochami černého papeže na jedné straně a bílého papeže na straně druhé, čímž je znázorněn vnitřní zápas označený ve fatimských proroctvích.

Dalším prvkem tří tajemství z Fatimy byl jejich důraz na válku mezi katolicismem (králem severu) a ateismem (králem jihu). Aniž by bylo rozpoznáno, že boj katolicismu a ateistického Ruska je předmětem satanského proroctví, které řídí velkou část katolicismu, je obtížné, ne-li nemožné, porozumět podpoře, kterou katolická církev poskytla nacistickému Německu během druhé světové války.

Bitva o Leningrad, která trvala od 8. září 1941 do 27. ledna 1944 během druhé světové války, byla jedním z nejdelších a nejbrutálnějších obléhání v dějinách. Bitva o Stalingrad, která probíhala od

23. srpna 1942 do 2. února 1943, je často považována za nejkrvavější a nejvýznamnější bitvu druhé světové války. Vyžádala si nesmírné ztráty na obou stranách; odhady hovoří o více než 2 milionech celkových obětí, včetně padlých, raněných a zajatých vojáků. Bitva o Stalingrad také znamenala zlom ve válce, neboť vyústila v rozhodující sovětské vítězství nad německou armádou a vedla ke konečné porážce nacistického Německa.

Bez rozpoznání, že válčení nacistického Německa proti Rusku, zejména ve dvou právě uvedených bitvách, je obtížné porozumět úloze Německa jako tajného spojence katolické církve. Bez pochopení východisek duchovní války katolicismu, podnícené satanickým proroctvím Panny Marie z Fatimy, proti ateismu Ruska a následně komunistického Sovětského svazu, uniká logika toho, proč katolicismus po druhé světové válce tajně ukrýval a poté převážel nacistické válečné zločince po celém světě. Nacisté byli zástupnou armádou katolicismu v jeho zápasu proti Rusku.

Právě v této prorocké logice je Putin, hlava ateistického Ruska, zapojen do války na Ukrajině, jejíž představitelé jsou veřejně známi jako nacisté. Pozemními jednotkami fatimské války proti ateismu od druhé světové války a dále jsou fašismus a nacismus. Ovšem, i když je tato skutečnost týkající se představitelů ukrajinské vlády dobře zdokumentována, novodobý projev Hitlerova Říšského ministerstva lidové osvěty a propagandy (mainstreamová média) tato fakta co nejvíce zamlčoval.

Název „Ukrajina“ je odvozen od slovanského slova „ukraina“, které znamená „pohraničí“ nebo „okraj“. Tento výraz historicky označoval pohraniční oblasti Kyjevské Rusi, středověkého státu, který předcházel dnešní Ukrajině a byl situován na křižovatce mezi východní Evropou a Eurasií. V průběhu dějin sloužila jako místo setkávání různých kultur, civilizací a říší, včetně Byzantské říše, Osmanské říše, Ruského impéria a dalších. Její strategická poloha z ní učinila pohraniční oblast, v níž docházelo k významným kulturním, politickým a vojenským interakcím. Ve středověku byla Ukrajina pohraniční oblastí Kyjevské Rusi, která byla mocným státem zahrnujícím části dnešní Ukrajiny, Ruska a Běloruska. Jak se Kyjevská Rus v průběhu času rozšiřovala a zmenšovala, její hranice se často posouvaly a Ukrajina zůstávala na okraji tohoto státu.

Po rozpadu Sovětského svazu v roce 1989, jak je znázorněno v desátém verši, jedenáctý a dvanáctý verš označují bitvu, v níž král jihu udeří zpět a zvítězí nad králem severu. Tato bitva byla svedena u Rafie, která tvořila hraniční pásmo mezi územími krále jihu a krále severu.

Bitva u Rafie, která se odehrála roku 217 př. Kr., nese název podle města, v jehož blízkosti k bitvě došlo. Rafie byla městem ležícím v pobřežní oblasti starověké Palestiny, poblíž hranice mezi ptolemaiovským Egyptským královstvím a Seleukovskou říší. V době bitvy se hranice mezi ptolemaiovským Egyptským královstvím, jemuž vládl král Ptolemaios IV. Filopatór, a Seleukovskou říší, jíž vládl král Antiochos III., nacházela v okolí Rafie. Bitva byla svedena poblíž tohoto hraničního pásma, neboť obě strany usilovaly o upevnění své vlády nad strategickými územími v Levantě.

Starobylé město Rafia se nachází poblíž moderního města Rafáhu. Rafáh je město ležící v jižní části Pásma Gazy, které je součástí palestinských území. Po Ptolemaiově vítězství u Rafie roku 217 př. Kr. zahájil pronásledování Židů v Jeruzalémě a také v Egyptě. Toto vítězství mělo krátkého trvání a v následujících třech verších, abychom tak řekli, utrpěl svou Waterloo. Ve třináctém verši

se dříve poražený král severu vrací a do patnáctého verše krále jihu přemůže.

Putinovo vítězství na Ukrajině bude Putinem, bývalým důstojníkem KGB, který se specializoval na propagandu, s největší pravděpodobností využito k odhalení nacistických kořenů ukrajinského vedení a také k odhalení těch v západním světě, kteří tento režim podporovali z hospodářské chamtivosti, a nepochybně též k odhalení skrytých tajných zařízení a biolaboratoří využívaných globalisty, které byly financovány daňovými poplatníky Spojených států.

Tato zjevení zničí současné narativy světových globalistů a také demokratických mluvčích ve Spojených státech. Toto Putinovo vítězství poskytne mandát osmému prezidentovi, který je z těch sedmi, aby přijal svou úlohu prorockého despoty, jenž vstupuje do dějin těsně před veršem šestnáct; a verš šestnáct je brzy přicházející nedělní zákon.

Ve třináctém verši král severu znovu shromažďuje své vojsko a ve čtrnáctém verši je poprvé v dějinách představena pohanská Říše, ačkoli ještě není králem severu. Je zde označena jako symbol, který „utvrzuje vidění“, a jako mocnost, která se vyvyšuje a poté padá. Po Putinově vítězství ve válce na Ukrajině začne papežství pozvedat samo sebe do světové politiky, těsně před nedělním zákonem v šestnáctém verši.

Francouzská revoluce a její souvislost s ruskou revolucí; Napoleon a Putin; zázrak ve Fátimě a jeho tři tajemství; tajné spojení mezi Vatikánem a Hitlerem, tajné spojení mezi Vatikánem a Reaganem — to vše jsou prorocká „kola“, která se protínají v dějinách veršů jedenáct až patnáct, jež se odehrávají v období od 11. září 2001 až po nedělní zákon ve Spojených státech. Bylo důležité podat stručné shrnutí těchto prorockých „kol“ dříve, než se budeme zabývat veršem deset.

Následující článek je převzat z „NBC News“, což je ztělesnění „mainstreamových médií“, a „MSM“ je moderní verzi Hitlerovy propagandistické mašinérie z druhé světové války. Článek je ovšem proti Putinovi, proti Rusku a pro Ukrajinu, avšak o to nejde. Jako občané nebeského království by Boží lid neměl schvalovat ani jednu stranu satanského díla, a každá válka je satanským dílem.

Účelem tohoto článku je umožnit těm, kdo nejsou obeznámeni s prorockým bojem mezi katolicismem (králem severu) a ateismem (králem jihu), a se skutečností, že ve válce těchto dvou prorockých mocností byl nacismus použit jako zástupné vojsko katolicismu (právě tak jako byly v roce 1989 použity Spojené státy), aby se seznámili s touto skutečností. Studenti proroctví potřebují mít dostatek důkazů, aby rozpoznali, že dějinné pozadí druhé světové války a studené války je znázorněno v současné válce na Ukrajině, která naplňuje verše jedenáct a dvanáct, jedenácté kapitoly Danielovy knihy.

„Před zrak lidu byly postaveny historické události ukazující přímé naplnění proroctví a proroctví bylo chápáno jako obrazné vyličení událostí vedoucích až k závěru dějin této země.“
Selected Messages, kniha 2, 102.

Článek NBC News: „Ukrajinský nacistický problém je skutečný, i když Putinovo tvrzení o ‚denacifikaci‘ jím není“

Z mnoha překroucení, která ruský prezident Vladimir Putin vytvořil, aby ospravedlnil ruský útok na Ukrajinu, je snad nejbizarnější jeho tvrzení, že tento krok byl učiněn za účelem „denacifikace“ země a jejího vedení. Při obhajobě svého rozhodnutí vstoupit na území sousedního státu s obrněnými tanky a bojovými letouny Putin prohlásil, že tento krok byl podniknut „na ochranu lidí“, kteří byli „vystaveni šikaně a genocidě“, a že Rusko „bude usilovat o demilitarizaci a denacifikaci Ukrajiny“.

Putinovы ničivé činy — mezi nimi i zpustošení židovských obcí — jasně ukazují, že lže, když tvrdí, že jeho cílem je zajistit komukoli blaho.

Na první pohled je Putinova pomluva absurdní, v neposlední řadě proto, že ukrajinský prezident Volodymyr Zelenskij je Žid a uvedl, že členové jeho rodiny byli zabití během druhé světové války. Neexistují také žádné důkazy o tom, že by se na Ukrajině v poslední době odehrávalo masové zabíjení nebo etnické čistky. Označovat nepřátele za nacisty je navíc v Rusku běžným politickým trikem, zvláště ze strany vůdce, který upřednostňuje dezinformační kampaně a chce rozdmýchávat pocity národní pomsty vůči nepříteli z druhé světové války, aby tak ospravedlnil dobyvačnou výpravu.

Ale i když se Putin uchyluje k propagandě, je rovněž pravda, že Ukrajina má skutečný problém s nacismem — jak v minulosti, tak v současnosti. Putinovы ničivé činy — mezi nimi i pustošení židovských komunit — jasně ukazují, že lže, když tvrdí, že jeho cílem je zajistit komukoli blaho. Avšak jakkoli je důležité hájit žlutomodrou vlajku proti brutální agresi Kremlu, bylo by nebezpečným opomenutím popírat antisemitickou historii Ukrajiny a její spolupráci s Hitlerovými nacisty, stejně jako novodobé přijímání neonacistických frakcí v některých kruzích.

Proč se o prchajících Ukrajincích mluví s takovým soucitem? Jsou běloši.

V předvečer druhé světové války byla Ukrajina domovem jedné z největších židovských komunit v Evropě; odhady hovoří až o 2,7 milionu, což je pozoruhodné číslo vzhledem k dlouhé historii antisemitismu a pogromů na tomto území. Do konce války by více než polovina z nich zahynula. Když německá vojska v roce 1941 ovládla Kyjev, byla vítána transparenty s nápisem „Heil Hitler“. Krátce nato bylo téměř 34 000 Židů — spolu s Romy a dalšími „nežádoucími“ — shromážděno a pod záminkou přesídlení odvedeno na pole za městem, jen aby tam byli povražděni v tom, co se stalo známým jako „holokaust kulkami“.

Rokle Babyn Jar se po dobu dvou let nadále plnila jako hromadný hrob. Bylo tam zavražděno až 100 000 lidí, a stalo se tak jedním z největších jednotlivých míst vraždění holokaustu mimo Osvětim a další vyhlazovací tábory. Badatelé poukázali na klíčovou úlohu, kterou místní obyvatelé sehráli při naplňování nacistických rozkazů k zabíjení na tomto místě.

V dnešní době žije na Ukrajině mezi 56 000 a 140 000 Židů, kteří požívají svobod a ochrany, o jakých se jejich prarodičům nikdy ani nesnilo. K tomu patří i novelizovaný zákon přijatý minulý měsíc, který kriminalizuje antisemitské činy. Zákon byl bohužel zamýšlen jako reakce na zřetelný nárůst veřejných projevů bigotnosti, včetně vandalismu na synagogách a židovských památnících posetého svastikami a znepokojivých pochodů v Kyjevě a dalších městech, při nichž byla oslavována Waffen-SS.

V dalším zlověstném vývoji Ukrajina v posledních letech vztyčila nadbytek soch na počest ukrajinských nacionalistů, jejichž odkaz je poskvřen jejich nespornou minulostí nacistických zástupců. Deník Forward zaznamenal některé z těchto zavrženíhodných osob, včetně Stepana Bandery, vůdce Organizace ukrajinských nacionalistů (OUN), jehož stoupenci působili jako příslušníci místních milicí pro SS a německou armádu. „Ukrajina má několik desítek pomníků a desítky názvů ulic oslavujících tohoto nacistického kolaboranta, tolik, že to vyžaduje dvě samostatné stránky na Wikipedii,“ napsal deník Forward.

Dalším často oslavovaným je Roman Šuchevyč, uctíváný jako ukrajinský bojovník za svobodu, avšak zároveň velitel obávané pomocné nacistické policejní jednotky, o níž Forward uvádí, že byla „odpovědná za zmasakrování tisíců Židů a ... Poláků“. Sochy byly vztyčeny také Jaroslavu Steckovi, někdejšímu předsedovi OUN, který napsal: „Trvám na vyhlazení Židů na Ukrajině.“

Krajně pravicové skupiny v uplynulém desetiletí rovněž získaly politický vliv; žádná nevyvolává větší mrazení než Svoboda (dříve Sociálně-nacionální strana Ukrajiny), jejíž vůdce prohlásil, že zemi ovládá „moskevsko-židovská mafie“ a jejíž zástupce použil antisemitskou urážku k označení židovské herečky ukrajinského původu Mily Kunis. Podle Foreign Policy vyslala Svoboda do ukrajinského parlamentu několik svých členů, včetně jednoho, který označil holokaust za „světlé období“ lidských dějin.

Stejně znepokojivé je, že neonacisté tvoří součást některých z rostoucích řad ukrajinských dobrovolnických praporů. Jsou zoceleni bojem poté, co po Putinově krymské invazi v roce 2014 vedli jedny z nejtvrdších pouličních bojů proti separatistům podporovaným Moskvou na východní Ukrajině. Jedním z nich je prapor Azov, založený otevřeně se hlásícím zastáncem nadřazenosti bílé rasy, který prohlašoval, že národním posláním Ukrajiny je zbavit zemi Židů a dalších méněcenných ras. V roce 2018 Kongres USA stanovil, že jeho pomoc Ukrajině nesmí být použita „k poskytování zbraní, výcviku nebo jiné pomoci praporu Azov“. Přesto je nyní Azov oficiální součástí Národní gardy Ukrajiny.

Jistě, žádná z těchto znepokojivých souvislostí neospravedlňuje utrpení, které v uplynulých několika týdnech postihlo Ukrajince — a je nepravděpodobné, že by Putin byl při zahájení své invaze motivován čímkoli z toho. Vskutku, právě kvůli Putinovi jsou Židé žijící v Oděse, Charkově a dalších východních městech vystaveni krajní tísní. Zatímco mnozí našli útočiště v místních synagogách a židovských centrech, jiní uprchli do cizích zemí, včetně Izraele, který vyzval všechny Židy, aby Ukrajinu opustili.

I moji vlastní prarodiče museli uprchnout ze západní Ukrajiny, aby unikli pronásledování, a je tragické vidět, že tento koloběh pokračuje. Pokud země upadne do chaosu a povstání, Židé by mohli být znovu ohroženi některými ze svých spoluobčanů. Nepřiznat si tuto hrozbu znamená, že se podniká jen velmi málo k ochraně před ní.

Ale i kdyby některé složky této země byly zapleteny do jednoho z nejodpornějších hnutí v dějinách, postavit se v tomto dramatu na stranu Ukrajiny je bezpochyby čestný postoj. Právě nyní, s každým dnem, kdy Putin se spalující horlivostí stupňuje svůj útok proti ukrajinskému lidu, je těžké nevidět, kdo si skutečně zaslouží ono slovo na „N“.

Allen Ripp, 5. března 2022 – Zdroj

V této studii budeme pokračovat v našem příštím článku.

„Ti, kdo si nedokážou pamatovat minulost, jsou odsouzeni ji opakovat.“ George Santayana.

„Vše, co Bůh v prorockých dějinách určil k naplnění v minulosti, se naplnilo, a vše, co má ještě ve svém pořadí přijít, přijde. Daniel, Boží prorok, stojí na svém místě. Jan stojí na svém místě. Ve Zjevení otevřel Lev z pokolení Judova studentům prorockví knihu Danielovu, a tak Daniel stojí na svém místě. Vydává své svědectví, to, co mu Pán zjevil ve vidění o velikých a slavnostních událostech, které musíme znát, když stojíme na samém prahu jejich naplnění.“

„V dějinách i v prorockví zobrazuje Boží slovo dlouhotrvající zápas mezi pravdou a bludem. Tento zápas dosud pokračuje. To, co bylo, se bude opakovat. Staré spory budou znovu oživeny a neustále budou vznikat nové teorie. Avšak Boží lid, který svou vírou i naplněním prorockví sehrál svou úlohu při hlásání poselství prvního, druhého a třetího anděla, ví, kde stojí. Má zkušenost dražší než ryzí zlato. Má stát pevně jako skála a až do konce neochvějně zachovávat počátek své důvěry.“ Selected Messages, kniha 2, 109.